

Elu străbate codri întunecoși, sue și coboră dealuri înnalte, trece văi, riuri și părie, pênă ce pe la međulu nopței, de-abiea ajunge la pólele unui munte de stânci de petró, pe unde curge și unu párióșu; trece páriulu, ș'apoi se urcă pe munte. Aci bate de trei ori în o grosnică pórtă a unei cetăți, și așteptă să i se deschidă. Dar' în locu de pórtă, se deschide o mică feréstă, prin care se ăeresce o slabă lumină; ș'a-poi aude vócea mumei sale, întrebându: „Cine e acolo? — Cine bate așa tare în pórtă, și pentru ce?—Ér' Stephan îi respunde:

Eu suntu bună maică, fiulu tđu iubitu;
Eu! și de la óste mă întoreu rănitu.
Sórta nóstră fussă, crudă astă dată,
mica me óstire tuge sfărâmată;
Dar' deschideți pórtă, Turcii m'empresoru,
Vântulu suflă rece, ranele mă doru.

La aceste neașteptate cuvinte, curagiósa mumă scóte capulu pe feréstă, și făcându-se că nu-lu cunóște, îi respunde:

Ce ăici tu streine? fiulu meu e departe,
Braăiulu sđu prin taberi, mii de morți împarte;
Eu suntu a sa mumă, elu e fiulu meu;
De ești tu acela, nu-ți suntu mumă eu.
Ínsă, dacă ceriulu, vréndu se'ngreuze și să-mi întristeze
Anii vieței mele de-adâncă durere,
Nobilulu tđu suffletu, astu-felu s'a schimbatu,
Dacă tu ești Stephan u adevératu;
Apoi tu aice fără biruință,
Nu poți ca să intri, cu a mea voință.
Du-te la óstire; pentru țéră mori,
Și-ți va fi morméntulu coronatu cu flori.
Celu ce pentru țéră nu scie să móră,
E c'acele paseri, ce în nópte sbóră:
E c'acele paseri, ce în nópte sboru,
Și numai în nópte vėdu cu ochii loru.
Dar' dac'ale tale simțiri arđetóre
A'ncetatu, ca nisce vise trecėtóre,
Íntră ér' în nópte, de unde-ai eșitu,
Pasere a nopței! . . ăiua a sositu.

La aceste mărețe cuvinte, o'nfiorarę cuprinde pe eroulu Stephan; elu își simte sângele mișcându-i-se ca unu fulgeru prin vine și totu corpulu; se întórece la bravii sėi căpitani, ce rămăssesseră nu departe de dėnsulu pe culmea muntelui, și li dă ordine ca să adune în grabă toți voinicii, de pe unde erau. Apoi punéndu-se în fruntea loru, uită durerea raneloru, și începe a urmări pe Turci. Aceștia credéndu pe Moldeveni sfărâmați cu totul, prădau, ucideau sđu robiau ori ce ființă li stă ínnainte. Ei se dusseră și la Cetatea Némțului; dar' neputéndu face nimică, se otăríră a se întórece în țéra loru. Pe când se întorceau mândri și încărcați de prăđi, Stephan îi lovi pe negândite, și li luă totu ce duceau cu ei. Turcii spăimântați astă-dată, o luară la fugă; dar' Moldovenii îi alungară pênă la Dunărea. Aci din nou se